

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปในปัจจุบันแล้วว่า โลกแคบลง ประเทศต่าง ๆ ต้องสัมพันธ์และพึ่งพากันมากขึ้น จะมีการร่วมกันและการแข่งขันสูงขึ้น กติกาสากลต่าง ๆ มีมากเพิ่มขึ้น สังคมจะพัฒนาไปสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ เกิดกระแสและค่านิยมใหม่ ๆ ที่หลากหลาย ความเปลี่ยนแปลงของสังคม ทั้งในระดับประเทศ ภูมิภาคและระดับโลก ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วและซับซ้อนเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ สภาพการณ์โลกไร้พรมแดน เศรษฐกิจ สังคมและการเข้าถึงองค์ความรู้ ได้ถูกกำหนดให้เป็นกติกาของสังคมโลกปัจจุบันและทวีความรุนแรงมากขึ้นในอนาคต ประเทศต่าง ๆ ถูกกำหนดบทบาทให้มีการแข่งขันในตลาดโลกด้วยเงื่อนไขที่เป็นปัจจัยสำคัญ ทั้งที่มีศักยภาพแตกต่างกัน เช่น การเปิดเสรีทางการค้าและบริการ กระแสการเปลี่ยนแปลงด้านต่าง ๆ และกระแสโลกาภิวัตน์ มีผลต่อการจัดการศึกษาโดยทั่วไปในลักษณะอย่างรุนแรงและรวดเร็ว การศึกษาถูกจัดเป็นการค้าและบริการระหว่างประเทศที่สามารถซื้อขายแลกเปลี่ยนกันได้ (Tradability) ครอบคลุมตั้งแต่ระดับการศึกษาระดับอนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษา อาชีวศึกษา จนถึงระดับอุดมศึกษา การศึกษาผู้ใหญ่ รวมทั้งหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น การบริการด้านการศึกษา (Educational services) ดังกล่าว เป็นการซื้อขายบริการระหว่างบุคคล โดยอาจเป็นนิติบุคคลหรือบุคคลธรรมดาที่เป็นคนชาติของประเทศหนึ่งกับบุคคลที่เป็นคนชาติของอีกประเทศหนึ่ง (สำนักยุทธศาสตร์อุดมศึกษาต่างประเทศ, 2548) การเปิดเสรีการค้าบริการดังกล่าว ส่งผลให้ประเทศในภูมิภาคเอเชีย เช่น ญี่ปุ่น สิงคโปร์ เป็นต้น ต่างหันมาเร่งขยายสถานศึกษาและปรับปรุงคุณภาพการศึกษาของตนให้มีประสิทธิภาพสูงสุดให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ของโลกที่เปลี่ยนแปลงไปภายใต้งบประมาณที่จำกัด โดยการกำหนดคนโยบายปรับปรุงคุณภาพการศึกษา หลักสูตร ระบบบริหาร สภาพแวดล้อมทางกายภาพและบรรยากาศของสถาบัน (Cheng and Tam, 1997) ทำให้สถาบันการศึกษาของประเทศดังกล่าวมีชื่อเสียงและความเป็นเลิศด้านวิชาการล้ำหน้าประเทศอื่นในภูมิภาคเดียวกัน ทำให้มีนิสิตนักศึกษาเข้าเรียนมากขึ้น โดยเฉพาะนักศึกษาต่างชาติ

ประเทศไทยได้เริ่มทำการผูกพันกับประเทศต่าง ๆ ตามข้อผูกพันความตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าและบริการ (General Agreement on Trade in Service: GATS) ขององค์การการค้าโลก (World Trade Organization) ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2538 ทำให้การอุดมศึกษาของไทยในปัจจุบันผูกพันด้วยข้อกำหนดบริการการศึกษา ระดับอุดมศึกษา (CPC 923) จำนวน 4 รูปแบบ อันได้แก่ 1) การให้บริการข้ามพรมแดน 2) การบริการในประเทศ 3) การจัดตั้งธุรกิจเพื่อให้บริการ และ 4) การเคลื่อนย้ายบุคลากร ผู้รับบริการการศึกษาในประเทศไทย อันได้แก่นิสิตนักศึกษา และผู้ปกครอง จึงเริ่มเปรียบเทียบสิ่งที่ตนจะได้รับจากการบริการของสถานศึกษาที่ตนจะเข้าศึกษา และเริ่มมีการเปรียบเทียบคุณภาพในการให้และการได้รับบริการของประเทศต่าง ๆ ประกอบกับผลการวิจัยศึกษาเปรียบเทียบสมรรถนะของประเทศไทยกับนานาชาติในปี พ.ศ. 2549 เพื่อให้ทราบถึงศักยภาพของประเทศไทยในเวทีสากลและเพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการกำหนดคนโยบายและวางแผนพัฒนาสมรรถนะการศึกษาให้มีคุณภาพมาตรฐานระดับสากล โดยใช้ดัชนีของ International Institute for Management Development (IMD) เป็นหลัก พบว่าสมรรถนะในภาพรวมของประเทศไทย มีอันดับในความสามารถในการแข่งขันลดลง 5 อันดับ โดยจากเดิมอันดับที่ 27 ลดลงไปอยู่อันดับที่ 32 และสมรรถนะการแข่งขันด้านการศึกษา

ของไทยลดลงจากเดิม 2 อันดับ ซึ่งเดิมอันดับที่ 46 ลดลงเป็นอันดับที่ 48 แต่ทั้งนี้ก็ยังเหนือกว่าประเทศอินโดนีเซีย จีนและฟิลิปปินส์ ซึ่งอยู่ในภูมิภาคเดียวกัน (เทียบสมรรถนะ”ไทย-นานาชาติ”...2549)

สิ่งสำคัญประการหนึ่งคือ ความได้เปรียบระหว่างประเทศเชิงเปรียบเทียบในปัจจุบัน ไม่ได้ขึ้นอยู่กับการมีทรัพยากรธรรมชาติมาก หรือการมีค่าจ้างแรงงานราคาถูก แต่เปลี่ยนไปเป็นความสามารถในการใช้ความรู้ของตนเองและประชากรในการพัฒนาประเทศเป็นสำคัญ ประเทศที่จะดำรงสถานภาพความได้เปรียบในการแข่งขันต้องมีปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญคือ คุณภาพของประชากรและกำลังคนในสาขาวิชาต่าง ๆ ซึ่งเป็นหน้าที่โดยตรงของการสถาบันอุดมศึกษาในการพัฒนาบุคคลเหล่านั้น (สถาบันราชภัฏสุรินทร์, 2545) สิ่งต่าง ๆ ที่กล่าวมานี้มีผลกระทบต่อการศึกษาโดยตรง ทำให้ความหมายหรือเป้าหมายของการศึกษาเปลี่ยนแปลงไปจากการอุดมศึกษาเป็นการศึกษาระดับสูงที่มีความสำคัญต่อ ปัจจุบันและอนาคตของสังคม ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกต่างให้ความสำคัญต่อการอุดมศึกษาเป็นอย่างมาก เพื่อให้การอุดมศึกษาเป็นเครื่องมือทางวิชาการที่สำคัญสำหรับการพัฒนาสังคมอย่างแท้จริงตามบทบาทหน้าที่ที่สำคัญของการอุดมศึกษา ซึ่งได้แก่ 1) เป็นแหล่งผลิตกำลังคนที่เหมาะสม 2) เป็นแหล่งสร้างผลงานวิจัย 3) เป็นแหล่งการสอนที่มีประสิทธิภาพ และ 4) เป็นแหล่งเปลี่ยนแปลงชีวิตที่ดีขึ้นของประชาชน (Barnett, 1992) ในอดีตนโยบายของอุดมศึกษาไทยเน้นในเรื่องความเป็นเลิศทางวิชาการ ความมีอิสระเสรีในทางวิชาการและความเท่าเทียมกันในโอกาสการศึกษา โดยมีเป้าหมายมุ่งไปที่การผลิตกำลังคนให้สอดคล้องกับความต้องการกำลังคนในสาขาเศรษฐกิจต่าง ๆ และในตลาดแรงงานโดยทั่วไป และการผลิตนักวิชาชีพชั้นสูงในสาขาต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาประเทศ (สุธรรม อริกุล และคณะ, 2540) ปัจจุบันแม้การศึกษาชั้นมหาวิทยาลัยจะขยายตัวกว้างขวางขึ้น แต่มหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ก็ยังเน้นการศึกษาเพื่อพัฒนาคน (Manpower) มากกว่าการศึกษาเพื่อพัฒนาความเป็นคน (Manhood) สถาบันอุดมศึกษา นอกจากจะมีภาระหน้าที่ในการให้การศึกษาอันได้แก่การผลิตบัณฑิต การสร้างและพัฒนาองค์ความรู้และนวัตกรรม การบริการทางวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรมแล้ว ยังมีบทบาทสำคัญในการตอบสนอง ชี้นำ เตือนภัยและแก้ปัญหาให้กับสังคมอีกด้วย อุดมศึกษาจึงเปรียบเสมือนสมอหรือขุมกำลังทางวิชาการและจิตวิญญาณของสังคม (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2546) ด้วยเหตุนี้เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาประเทศและการแข่งขันระหว่างประเทศ จึงจำเป็นต้องมีการปรับปรุงคุณภาพของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยเพิ่มขึ้น โดยการปฏิรูปการศึกษาเสียใหม่ และวางแผนกระจายการจัดการศึกษาที่มีคุณภาพลงไปถึงชุมชนและท้องถิ่น โดยการผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพสูงที่จะสามารถทำการแข่งขันได้ทุกสาขาวิชา ทำการพัฒนาองค์ความรู้เพื่อนำผลไปสู่การพัฒนาทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับประเทศ การให้บริการเพื่อพัฒนากำลังคนอย่างต่อเนื่อง การพัฒนาเทคโนโลยีที่เหมาะสมกับท้องถิ่นและชุมชน การเสริมสร้างค่านิยมที่พึงประสงค์ การเสริมสร้างพลังวัฒนธรรมและสร้างความสมดุลระหว่างวัฒนธรรม

การที่สถาบันอุดมศึกษาจะสามารถดำเนินภารกิจ ตามบทบาทหน้าที่ดังกล่าวให้บรรลุผลได้อย่างมีคุณภาพและประสิทธิภาพนั้น ปัจจัยที่สำคัญของการดำเนินการดังกล่าวให้บรรลุพันธกิจของมหาวิทยาลัยคือ ตัวอาจารย์ของมหาวิทยาลัยเอง เพราะอาจารย์มหาวิทยาลัยเป็นทรัพยากรบุคคลในสถาบันอุดมศึกษามีลักษณะเฉพาะแตกต่างไปจากองค์กรอื่น ๆ คือ ส่วนใหญ่มีวุฒิการศึกษาและความสามารถสูง และภารกิจที่รับผิดชอบอันได้แก่ การสอน การวิจัย การบริการทางวิชาการแก่ชุมชนและการทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม เป็นภารกิจที่สำคัญ เพราะทำหน้าที่พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในสังคม สร้างสรรค์นวัตกรรมและองค์ความรู้ใหม่ให้แก่

สังคม (สุกัญญา โขวิไลกุล, 2547) เป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการจัดการเรียนการสอนซึ่งเป็นภารกิจหลักของมหาวิทยาลัยก่อให้เกิดการพัฒนาก้าวหน้า และเป็นตัวจักรสำคัญในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย เพื่อให้มหาวิทยาลัยสามารถดำเนินบทบาทและภารกิจตามที่สังคมกำหนดได้อย่างสมบูรณ์ จนบางแห่งกล่าวอ้างว่า อาจารย์นี่แหละคือมหาวิทยาลัย (Professor is the university) (Ashby, 1964 อ้างจาก อุทัย นุญประเสริฐ สุกัญญา โขวิไลกุล และสุสติ พลสารัมย์, 2543)

ปัจจุบัน มหาวิทยาลัยและสถาบันอุดมศึกษาทุกแห่ง ต่างให้ความสำคัญต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยเฉพาะอาจารย์ประจำ ซึ่งถือเป็นบุคลากรหลักในการดำเนินการด้านต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย โดยพยายามสนับสนุนในการเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถ ทักษะ และคุณวุฒิของอาจารย์ในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อให้มหาวิทยาลัยซึ่งถือเป็นองค์กรหนึ่งในสังคมได้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่สังคมกำหนดได้อย่างสมบูรณ์ มีประสิทธิภาพ (อุทัย นุญประเสริฐ สุกัญญา โขวิไลกุล และสุสติ พลสารัมย์, 2543) ทั้งนี้เพราะ การพัฒนาบุคลากรในระดับทั้งที่เป็นผู้บริหารและระดับปฏิบัติการ ถือเป็นหน้าที่หลักขององค์กรที่จะต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ องค์กรหรือหน่วยงานใด หากขาดการพัฒนาบุคลากรแล้ว ย่อมส่งผลต่อประสิทธิภาพขององค์กรหรือหน่วยงานนั้น ๆ ด้วย และเนื่องจากประสิทธิภาพขององค์กรขึ้นอยู่กับการบริหารจัดการเป็นสำคัญ จึงมีผู้พยายามคิดและนำรูปแบบการพัฒนา เทคนิควิธีการบริหารแบบต่าง ๆ มาใช้ในองค์กร เพื่อมุ่งให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด แต่ไม่ว่าจะใช้การบริหารรูปแบบใดในองค์กร หากสมาชิกและผู้บริหารองค์กรเข้าใจถึงสภาพธรรมชาติ ลักษณะขององค์กรและสภาพแวดล้อมต่าง ๆ รวมทั้งทักษะต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงาน และการพัฒนาองค์กร ก็สามารถทำให้องค์กรปฏิบัติงานบรรลุผลตามตั้งไว้ (สุกัญญา โขวิไลกุล, 2547) ด้วยเหตุนี้ จึงมีผู้คิดและนำรูปแบบการพัฒนา เทคนิควิธีการบริหารแบบต่าง ๆ มาใช้ในองค์กร เพื่อต้องการให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด เพราะยอดปรารถนาของทุกองค์กร ไม่ว่าจะเป็นองค์กรของรัฐหรือเอกชน องค์กรขนาดเล็กหรือใหญ่ ต่างก็ต้องการที่จะบรรลุผลสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพและได้ประสิทธิผลสูงสุด ตลอดจนมีความเจริญก้าวหน้ารวดเร็วกว่าองค์กรอื่น ๆ เพราะสิ่งนั้นหมายถึง การประสบความสำเร็จในการดำเนินการขององค์กรนั้น (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2546) องค์กรหรือหน่วยงานต่าง ๆ จึงจำเป็นต้องพัฒนาบุคลากรของตนให้มีความรู้และประสิทธิภาพสูง อีกทั้งในปัจจุบัน กระแสสังคมและความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ในยุคโลกาภิวัตน์ มีการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วมาก ความรู้และเทคโนโลยีต่าง ๆ เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว ทำให้การบริหารงานในมหาวิทยาลัยจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนบทบาทการบริหารงานและการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลง เทคนิคและวิทยาการต่าง ๆ และพัฒนาตนให้ทันต่อความเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ จึงจะสามารถทำให้องค์กรของตนให้อยู่ในแนวหน้าได้

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์เป็นหน่วยงานจัดตั้งขึ้นขึ้นตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 เป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น มีวัตถุประสงค์ให้การศึกษาระดับปริญญาตรี ส่งเสริมวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง ทำการสอน ม วิจัย ให้บริการทางวิชาการแก่สังคม ปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยี ทุนบำรุงศิลปและวัฒนธรรม ผลิตครูและส่งเสริมวิทยฐานะครู (ราชกิจจานุเบกษา, 2547) การบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัย แบ่งออกเป็นคณะต่าง ๆ โดยในแต่ละคณะจะมีการบริหารวิชาการแบบโปรแกรมวิชา กำหนดให้โปรแกรมวิชาทำหน้าที่หลักในการบริหารงานวิชาการ การจัดการเรียนการสอนและการเรียนรู้แก่นักศึกษา และใช้อาจารย์ของมหาวิทยาลัยที่มีความรู้ ความสามารถในสาขาวิชานั้นมาช่วยจัดการเรียนการสอน โดยไม่จำกัดว่า

ต้องเป็นเพียงเฉพาะอาจารย์ประจำในสังกัดคณะนั้น ๆ เท่านั้น แต่อาจเป็นอาจารย์จากคณะอื่นที่มีความรู้ความสามารถในสาขาวิชานั้น ๆ หรือสาขาที่เกี่ยวข้อง ก็สามารถเชิญมาช่วยกันจัดการเรียนการสอนให้นักศึกษาโปรแกรมวิชานั้น ๆ ได้ ปัจจุบันมหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์มีอาจารย์ที่เป็นข้าราชการ จำนวน 218 ราย ดำรงตำแหน่งอาจารย์ 161 ราย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ 51 ราย รองศาสตราจารย์ 6 ราย หากจำแนกตามวุฒิ จะมีวุฒิปริญญาเอก 22 ราย ปริญญาโท 171 ราย และปริญญาตรี 25 ราย (มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์, 2548) หากพิจารณาตามเกณฑ์มาตรฐานของทบวงมหาวิทยาลัย จะเห็นว่ายังไม่ค่อยเหมาะสมนัก ประกอบกับปัจจุบันกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดประเด็นยุทธศาสตร์ในการจัดการศึกษาเพื่อให้มีระบบการศึกษาที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพ การพัฒนามาตรฐานการศึกษาเพื่อเพิ่มเติมศักยภาพในการแข่งขัน จึงจำเป็นต้องพัฒนาอาจารย์อย่างเร่งด่วนโดยวิธีการต่าง ๆ ให้เข้าสู่มาตรฐานตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในระบบประกันคุณภาพการศึกษาของการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา ปัญหาสำคัญในการพัฒนาอยู่ที่ตัวของอาจารย์ ว่ามีความเข้าใจและเล็งเห็นถึงความสำคัญในการพัฒนา และมีความต้องการในการพัฒนาตนเองในด้านวิชาการและอื่น ๆ ตามภารกิจหน้าที่ของตนให้ก้าวหน้า ทันสมัย มากน้อยเพียงใด รูปแบบใด เพื่อที่มหาวิทยาลัยจะได้ทำการวางแผนพัฒนาอาจารย์ให้เหมาะสม ส่งเสริม สนับสนุนอาจารย์ให้พัฒนาตนเองตามรูปแบบที่ต้องการและสอดคล้องกับแผนพัฒนาของมหาวิทยาลัย

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงใคร่ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาตนเองทางวิชาการของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์และรูปแบบที่เหมาะสม เพื่อที่จะได้ข้อมูลและแนวทางในการนำเสนอต่อมหาวิทยาลัยเพื่อการวางแผนส่งเสริมและ/หรือสนับสนุนในการพัฒนาตนเองของอาจารย์เหล่านั้นในด้านต่าง ๆ เช่น การไปประชุม อบรม สัมมนาทางวิชาการ การลาศึกษาต่อ หรือการจัดทำผลงานทางวิชาการเพื่อการเสนอขอตำแหน่งทางวิชาการ เพื่อเพิ่มความแกร่งทางวิชาการแก่โปรแกรมวิชา คณะวิชา และมหาวิทยาลัย เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการจัดการเรียนการสอนให้นักศึกษาให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดในระบบการประกันคุณภาพระดับอุดมศึกษา และเพื่อความเจริญก้าวหน้าในหน้าที่ราชการของอาจารย์ ซึ่งเกี่ยวเนื่องต่อไปยังชื่อเสียงของมหาวิทยาลัยอีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะ

1. เพื่อศึกษาการพัฒนาตนเองด้านวิชาการของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ที่มีต่อรูปแบบกิจกรรมที่

เอื้อต่อการพัฒนาตนเองด้านวิชาการของตน

3. เพื่อเสนอรูปแบบกิจกรรมที่เหมาะสมต่อการพัฒนาตนเองด้านวิชาการตามความเห็นของอาจารย์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ตามแนวทางที่เป็นไปได้และเหมาะสมกับบริบทของมหาวิทยาลัย

สมมติฐานในการวิจัย

1. อาจารย์ที่มีสถานภาพต่างกันมีการพัฒนาตนด้านวิชาการต่างกัน
2. อาจารย์ที่มีสถานภาพต่างกันต้องการรูปแบบกิจกรรมที่เอื้อต่อการพัฒนาตนด้านวิชาการต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ อาจารย์ที่เป็นข้าราชการประจำที่ปฏิบัติหน้าที่สอนในคณะต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ได้แก่ คณะครุศาสตร์ คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ปีการศึกษา 2548 จำนวน 218 คน
2. ขอบเขตทางวิชาการที่ศึกษา
ในการศึกษาครั้งนี้ มุ่งศึกษา
 - 2.1 การพัฒนาตนด้านวิชาการของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์และปัญหาที่อาจมี
 - 2.2 รูปแบบการพัฒนาตนตามความต้องการของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. อาจารย์ หมายถึง ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยสายงานผู้สอน ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ทำการสอนในคณะต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ในปีการศึกษา 2548
2. การพัฒนาตนด้านวิชาการ หมายถึง ความต้องการของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ในการพัฒนาตนด้านวิชาการในด้านต่าง ๆ เช่น การศึกษาต่อ การฝึกอบรม การทำผลงานทางวิชาการ เป็นต้น
3. รูปแบบกิจกรรม หมายถึง รูปแบบและวิธีการซึ่งมหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ดำเนินการเพื่อให้อาจารย์ของมหาวิทยาลัยเกิดความต้องการที่จะพัฒนาตนเองในด้านวิชาการ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. การวิจัยครั้งนี้ ทำให้ได้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาและความต้องการในการพัฒนาตนด้านวิชาการของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์
2. ได้ข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบกิจกรรมที่เอื้อต่อการพัฒนาตนด้านวิชาการตามความต้องการของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

3. มหาวิทยาลัยจะมีข้อมูลสารสนเทศในการนำไปวางแผนพัฒนาความแกร่งทางวิชาการของอาจารย์ และสนับสนุนในด้านต่าง ๆ อันจะส่งผลสืบเนื่องต่อไปยังการจัดการเรียนการสอนและคุณภาพของนักศึกษา